

Два часа време си хортувахме. По едно време царя се удари по челото: Абе, вие — рече — имахте единъ старъ комита — хаджи Иванъ го думатъ — той живѣе ли?

— Живъ и здравъ, царю честити!

— Бей, дума царя, юначага, а? Едно време презъ сръбското мурабе, този челякъ самъ изтегли като конъ на сливнишкитѣ баири единъ топъ. Съ този топъ отупахме Сърбията.

— Не може да бжде! скокна дѣдо Иванъ. Лъжешъ, магаре?

Пешо се обиди, наклони глава, идѣше му да заплаче. Толкова му стана...

— Дѣдо хаджи, искашъ ли клетва?

— Не ща, синко, вѣрвамъ. Че може ли царя да не е чулъ за юнащината ми. За тия хубави думи отъ мене още едно щѣкленце — двойно.

Свечери се. Надойдоха селяни. Начоколиха Пеша. Зинаха го. Той ги развърза. Като пчели забръмчаха новинитѣ. Селянитѣ цѣкаха, чудѣха се, клатѣха глава. Половината отъ приказкитѣ не вѣрваха, ама другата половина вѣрваха.

Стъмни се. Предъ дѣдовата хаджиева кръчма имаше цѣлъ керванъ кола. Който се зададѣше съ кола отъ полето, спираше воловетѣ и сѣдаше да чуе нѣщо. Пешо се разгорещи, разкопча ризата си, заудря масата. Всичко видѣлъ, всичко чулъ, всичко разбралъ, навсѣкжде си мушналъ носа.

Най-сетне единъ се обади:

— Ами ние тука подочухме една опашата. Ужъ тамъ де, въ столицата, оня день презъ нощта трима души влѣзли въ банката, единия се хвърлилъ върху жандарина, натѣпкалъ една кърпа въ устата му, а другитѣ двама разбили касата и...